

Παναγιώτης Μαυροειδής

Αξίζει να διαβαστεί -χωρίς καμία υποτίμηση- το σημερινό (Σάββατο 6 Ιουλίου, παραμονή βουλευτικών εκλογών) πρωτοσέλιδο άρθρο της υπέρ-συντηρητικής εφημερίδας ΕΣΤΙΑ.

Οι αρθρογράφοι της εφημερίδας, γνωστότερος όλων στους νεότερους ο Μανόλης Κοττάκης, δεν χαμπαριάζουν από πολιτικές μικροσκοπιμότητες. Μιλούν πάντα την ωμή ταξική γλώσσα της αστικής τάξης και του βαθέος συστήματος.

Σε αυτό λοιπόν το εμβληματικό κείμενο με χαρακτηριστικό τίτλο

«Τό τέλος της Μεταπολιτεύσεως, ή συντριβή της Αριστεράς»*(1),

ξεχωρίζουν τα εξής κεντρικά στοιχεία:

Πρώτον, ο ανώνυμος αρθρογράφος, **θριαμβολογεί** ότι:

“Αυτή ή πολιτική άνορθογραφία ήταν ασύμβατη μέ τό εύρωπαϊκό πολιτικό υπόδειγμα. Τό τέλος αυτής τής σχεδόν πενταετίας βρίσκει τήν Αριστερά συμβιβασμένη καί βαρειά ήττημένη”.

Την σταθεροποίηση του πολιτικού συστήματος την πιστώνει ευθέως στην αριστερά. Έτσι...

Δεύτερον, συγχαίρει το **ΚΚΕ** για τη στάση του στις κρίσιμες στιγμές πολιτικών κρίσεων, γράφοντας:

“Τό σόκ τής χρεοκοπίας καί ή κατάρρευσις τών σοσιαλιστών τοῦ ΠΑΣΟΚ τό 2010, έφερε τήν Αριστερά μπροστά στίς Ιστορικές εϋθύνες της νά αποδείξει πώς όλα όσα έλεγε είναι έφικτά. Τό ΚΚΕ έξυπνα δέν σήκωσε τό γάντι. Αντιθέτως. Υπεράσπισε τό αστικό κοινοβούλιο από τήν εισβολή ακραίων στοιχείων, ενώ στήν κρίση τοῦ 2015 δήλωσε εϋθέως πώς δέν πρέπει νά

φύγουμε από το εύρω”.

Τρίτον, κρατάει “τα καλύτερα” τελικά λόγια για το ΣΥΡΙΖΑ, γράφοντας:

“άπεδείχθη στην πράξη, και τό κατάλαβαν καλά οί Έλληνες, πώς ή Αριστερά μόνον ως δύναμις διαχειρίσεως έχει θέση στόν κόσμο τής Εύρώπης και στό σύστημα τής ελεύθερης οίκονομίας. Όχι ως άνόητος ταραξίας διαδηλωτής. Ή διακυβέρνησίς της, άν δέν στοίχιζε τόσο άκριβά τό καλοκαίρι τοϋ 2015, θά ύποστηρίζαμε πώς υπήρξε χρήσιμη στους Έλληνες. Ό,τι προεβλήθη ως εναλλακτική πρότασις διακυβερνήσεως τής χώρας από τό 1974 και μετά, κατέρρευσε μέ θόρυβο στην πράξη. Τέτοια Αριστερά δέν θά δοκιμάσει ξανά ποτέ ό Έλλην. Είδε στην καθημερινότητά του τί έστί βερύκοκο, και μάλιστα άριστερό. Υπό αύτήν τήν έννοια, ο Άλέξης Τσίπρας είναι πράγματι ένα Ιστορικό πρόσωπο: είναι ο πρώτος και ο τελευταίος εκλεγμένος πρωθυπουργός αύτής τής Άριστεράς”.

Το μήνυμα είναι σαφές: Σας νικήσαμε κύριοι!

Το ότι υπάρχει πάντα “**αριστερά**” του συστήματος (με άλλα λόγια αστική “αριστερά”) ή της **πολιτικής σταθεροποίησης του συστήματος**, είναι κάτι που οι εκπρόσωποί της –λογικό με μια έννοια- δεν το αποδέχονται. Αντίθετα, διατείνονται πως έχουν ανακαλύψει το μαγικό δρόμο, «χωρίς πολλές θυσίες και αίματα» προς την πολιτική αναγνώριση ή/και, τελικά, προς την πολυπόθητη εξουσία. Σκίζουν τα ιμάτιά τους όταν διατυπώνεται κριτική σε βάρος τους...

Υπάρχουν όμως κάποιες **οριακές στιγμές** και χρονικά σημεία όπου **πρέπει να πληρωθεί ο βαρύς λογαριασμός** των αυταπατών. Τέτοια είναι και η σημερινή πολιτική στιγμή.

Έτσι την βιώνει ο λαός, που δε συγκινείται ούτε από τα δηλητηριώδη «κυβερνητικά επιτεύγματα» του Τσίπρα, ούτε από την «σταθερότητα» στην ακινησία που πουλάει το ΚΚΕ.

Ακόμη πιο βαριά νοιώθει την ήττα ο ευρύς κόσμος της αριστεράς, καθώς αυτός πληρώνει τελικά και τον πολιτικό λογαριασμό.

Το ζητούμενο, είναι να δούμε στα σοβαρά την ανάγκη για μια **επαναστατική κομμουνιστική αριστερά** της πολιτικής **πράξης** και όχι των **συμβόλων**, της συνολικής αντικαπιταλιστικής ανατροπής και **κομμουνιστικής προοπτικής** και όχι μόνο των **κοινωνικών αγώνων**.

Χωρίς αυτή την ανατρεπτική αριστερά, ακόμη και τους πιο ένδοξους αγώνες, θα εμφανίζεται πάντα μια συστημική ή μαχόμενη (αλλά ρεφορμιστική και κατά βάση

κοινοβουλευτικής λογικής) αριστερά να τους μετασχηματίζει σε θλιβερό συγκολλητικό υλικό εκτόνωσης της οργής, αλλά και **σταθεροποίησης του αστικού καθεστώτος**.

Το αποτέλεσμα των **αυριανών εκλογών**, θα παίξει σημαντικό ρόλο την **επόμενη και πολύ δύσκολη μέρα**.

Το ζητούμενο ενός μαζικού και ανεξάρτητου από την αστική και ρεφορμιστική πολιτική, **πόλου της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς**, είναι αυτό που ορίζει τη βασική κατεύθυνσή μας λίγες ώρες πριν την κάλπη.

Το **NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση** καλεί το διάσπαρτο αντικαπιταλιστικό δυναμικό, ειδικά αυτό της κομμουνιστικής αναφοράς, να συστρατευτεί σε αυτή την προοπτική, με πρώτο βήμα την **αποφασιστική ενίσχυση της ANTAPΣYA** στις αυριανές εκλογές.

Ακολουθεί ολόκληρο το άρθρο στην ΕΣΤΙΑ

Η ΕΛΛΑΣ ΣΤΟ ΑΝΟΙΓΜΑ ΕΝΟΣ ΝΕΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΚΥΚΛΟΥ

Τό τέλος τής Μεταπολιτεύσεως,
ή συντριβή τής Αριστεράς

ΜΕ ΤΙΣ ΕΘΝΙΚΕΣ εκλογές του 2019, κλείνει έντελώς, «σφραγίζεται», ό πολιτικός κύκλος που άνοιξε στην πατρίδα μας μετά την επιστροφή τής Δημοκρατίας στην Ελλάδα. Ο Κωνσταντίνος Καραμανλής νομιμοποίησε τό 1974 τήν Αριστερά καί αύτή έκτοτε, παρά τήν Ισχή κοινοβουλευτική δύναμή της καί τήν μειωμένη πολιτική επιρροή της, εξούσιαζε τήν χώρα. Ήλεγξε τό πανεπιστήμιο, γι' αυτό καί έως τώρα υπερασπίζεται μετά πάθους τό άσυλο. Ήλεγξε τά Μέσα Ένημερώσεως μέ τέως στελέχη της, φοιτητοπατέρες, σέ διευθυντικές θέσεις. Κέρδισε τόν κόσμο τής διανοήσεως, καθοδήγησε τό συνδικαλιστικό κίνημα σέ ακραίες θέσεις, φλέρταρε μέ τά επαναστατικά άκρα. Στά χρόνια αύτά, ή Αριστερά καλλιέργησε στόν λαό ένα αίσθημα Ιδεολογικής «πρωτοπορίας» καί «ήθικής» άνωτερότητας. Φιλοτέχνησε τόν μύθο ότι οί χασομέρηδες σκεπτόμενοι των καφενείων -κατά κανόνα γόννοι αστών- έβλεπαν πίο μπροστά από τούς υπολοίπους. Μας περιέγραφαν πώς ένας άλλος κόσμος είναι έφικτός. Κόσμος στόν όποιο δέν θά χωρεί έκμετάλλευσις του άνθρώπου από άνθρωπο. Κόσμος που κατέρρευσε μπροστά στά μάτια της όταν έπεσε τό τείχος τό 1989.

Η παγκοσμιοποίησή και η κρίσις του φιλελεύθερου υποδείγματος στον χρηματοπιστωτικό τομέα γρήγορα ανέστησε τις αутаπάτες και έφερε την Αριστερά στην αγαπημένη θέση της. Τό σόκ της χρεοκοπίας και η κατάρρευσις των σοσιαλιστών του ΠΑΣΟΚ τό 2010, έφερε την Αριστερά μπροστά στις Ιστορικές ευθύνες της να αποδείξει πώς όλα όσα έλεγε είναι έφικτά. Τό ΚΚΕ έξυπνα δέν σήκωσε τό γάντι. Αντιθέτως. Υπεράσπισε τό αστικό κοινοβούλιο από την εισβολή ακραίων στοιχείων, ενώ στην κρίση του 2015 δήλωσε ευθέως πώς δέν πρέπει να φύγουμε από τό εύρώ. Η άλλη εκδοχή της Άριστεράς, ή παράδοξος καλούμενη ανανεωτική και ριζοσπαστική, ή πιό «άνοικτη» στις Ιδέες από τούς κομμουνιστές, σήκωσε όμως τό γάντι. Διεκδίκησε την έξουσία. Καί έκμεταλλευομένη τις συνθήκες, την κέρδισε. Η διακυβέρνησις έδειχνε γι' αυτήν στην αρχή μιá εύχάριστη εκδρομή. Απεδείχθη όμως μιá ιδιαιτέρως δυσάρεστη έμπειρία. Οί πεφωτισμένοι μέ την υπερήφανη διαπραγμάτευση, αφού έταλαντεύθησαν να εισβάλουν στό Νομισματοκοπείο, αντίκρυσαν τόν γκρεμό και όπισθοχώρησαν. Έπαθαν ναυτία στην θέα του. Αργότερα δήλωσαν πώς είχαν αутаπάτες. Μετά πώς ήταν άφελεις. Καί τέλος έθεώρησαν πώς τούς την είχαν «στημένη». Προφανώς και τούς την είχαν... στημένη. Αύτή ή πολιτική άνορθογραφία ήταν ασύμβατη μέ τό εύρωπαϊκό πολιτικό υπόδειγμα.

Τό τέλος αυτής της σχεδόν πενταετίας βρίσκει την Αριστερά συμβιβασμένη και βαρειά ήττημένη. Συμβιβασμένη σε τέτοιο σημείο, ώστε να άπονέμει δημοσίως επαίνους στον άπερχόμενο Πρωθυπουργό Άλέξη Τσίπρα ο μισητός εχθρός του Βόλφγκανγκ Σώμπλε. Ηττημένη, γιατί άπεδείχθη στην πράξη, και τό κατάλαβαν καλά οί Έλληνες, πώς ή Αριστερά μόνον ως δύναμις διαχειρίσεως έχει θέση στον κόσμο της Εύρώπης και στό σύστημα της έλεύθερης οίκονομίας. Όχι ως άνόητος ταραξίας διαδηλωτής. Η διακυβέρνησίς της, άν δέν στοίχιζε τόσο άκριβά τό καλοκαίρι του 2015, θά ύποστηρίζαμε πώς υπήρξε χρήσιμη στους Έλληνες. Ό,τι προεβλήθη ως εναλλακτική πρότασις διακυβερνήσεως της χώρας από τό 1974 και μετά, κατέρρευσε μέ θόρυβο στην πράξη. Τέτοια Αριστερά δέν θά δοκιμάσει ξανά ποτέ ό Έλλην. Είδε στην καθημερινότητά του τί έστί βερύκοκο, και μάλιστα άριστερό.

Υπό αυτήν την έννοια, ο Άλέξης Τσίπρας είναι πράγματι ένα Ιστορικό πρόσωπο: είναι ο πρώτος και ο τελευταίος εκλεγμένος πρωθυπουργός αυτής της Άριστεράς. Στο μέλλον άλλη τέτοια δέν μπορεί να υπάρξει. Μόνο μέ την λεοντή του σοσιαλιστή-σοσιαλδημοκράτη μπορεί να επιβιώσει και εκείνη και ο ίδιος ό Τσίπρας στό πολιτικό παιγνίδι. Συνεπώς, αύριο δέν επιστρέφει άπλώς ή ΝΔ στην έξουσία, δεν εκλέγεται ό υιός του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη πρωθυπουργός πολύ πιό εύκολα από ότι έξελέγη δ ίδιος ο επίτιμος (τρία χρόνια του πήρε).

Αύριο μέ την ψήφο μας σφραγίζεται δραστικώς ο κύκλος της Μεταπολιτεύσεως. Καί ή τελευταία περιέργεια πού είχαμε να δοκιμάσουμε ως λαός ένα άγνωστο φεύγει. Τώρα στό

άνοιγμα τού νέου κύκλου έρχεται ένα νέο αίτημα στό προσκήνιο: ή επανίδρυσις τής χώρας. Τό ξερρίζωμα των νοοτροπιών τής Μεταπολιτεύσεως, πού καθήλωσαν τήν χώρα. Ό Κυριάκος Μητσοτάκης έχει μπροστά του τιτάνιο έργο νά φέρει εις πέρας. Στό μέτρο πού θά ικανοποιεί τίς απαιτήσεις τού νέου ιστορικού κύκλου -έχει όλες τίς προϋποθέσεις- θά τόν ακολουθούμε. Ή Ελλάς δεν πρέπει απλώς νά ανήκει στήν Δύση. Πρέπει καί νά είναι Δύσις.

=====

**(1) Έγινε προσπάθεια να κρατηθούν η γραμματική, στίξη, τονισμοί κλπ του πρωτότυπου κειμένου, που χρησιμοποιεί η εφημερίδα ΕΣΤΙΑ*

**(2) Το κείμενο βασίζεται σε σχόλιο που αρχικά έγινε σε μέσο μαζικής δικτύωσης*